

fiden havde lagt Mærke til, hvorledes Poulsen ved Bazonetfægtning havde gjort et Stød, hvorved han førte Armen et godt Stykke ud fra Kroppen. Ligeledes fortalte Sergenten, at Poulsen, da man opfordrede ham til at deltage i et Rekrutbal, havde negtet dette og udladt sig med, at han ikke kunde taale det, og at det kun var for at lokke ham, at man vilde have ham med.

Ogsaa Sergent Tiedemann, som under Ervømmingen havde holdt ham i Sele, bekræftede, at Rekrut Poulsen i Bandet havde pladsflet med begge Arme, førende dem ud fra Kroppen paa en aldeles naturlig Maade. Han udsagde endvidere, at han havde iagttaget, hvorledes Rekruten tidligere havde løftet Armen op saaledes, at han ved Gevær-exercits havde kunnet gribe med høire Haand mod venstre Skulder, men at han nu ikke længer vilde kunne dette, og at han sluttede Armen tættere til Kroppen end før.

Alle Formaninger uagtet vedblev Rekrut Poulsen i dette Forhør ikke blot at erklære, at han virkelig lider af Svagthed i Armen, men ogsaa, at han i ingen Henseende overdriver sin Svagthed. Han vedgik, som foran nævnt, at have tilbudt Korpslæge Scholten 30 Rd. for at undgaa Kurens Fortsættelse og indskrænkede sig for Dvrigt, naar Noget foreholdtes ham, til at svare, at dertil kunde han ikke sige Noget.

I det følgende Forhør den 15de Juli fremlagdes en Skrivelse fra Bataillonskommandøren, hvori denne udtalte, at Stabslægen og Overlæge Hahn havde for ham erklæret sig enige i, at: naar Armen under Klovsformeringen havde kunnet bevæges paa normal Maade, — naar Korpslæge Scholten ved at overraske Rekruten havde kunnet føre Armen op i en næsten lodret Stilling, og naar Rekruten under Badningen havde bevæget Armen paa naturlig Maade, saa var det ved hver af disse Omstændigheder tilstrækkelig bevist, at han forstiller sig.

I Forhøret fremstilledes ogsaa en anden Rekrut, som havde kjendt Rekrut Poulsen, førend han kom i Tjenesten. Han forklarede, at han vel havde hørt fortælle, at Poulsen

skulde være ringe til Arbejde, blandt Andet til at bruge Læen, paa Grund af Svagthed i den ene Arm, men at han, naar han tidligere er kommen sammen med Poulsen, aldeles ikke har set Tegns til nogen Svagthed i Armen, medens man i Tjenesten ikke kan se ham uden at lægge Mærke til hans skjære Holdning og den tungne Stilling, hvori han holder Armen, endogsaa naar den ikke bruges til Arbejde eller Dvælse.

Den hele Sag blev endelig gennemgaaet med Rekrut Poulsen og de enkelte Omstændigheder ham foreholdte, men uden at han forandrede sit tidligere Udsagn.

Der blev derefter samme Dag under Bataillonskommandørens Forsæde afholdt en Krigsret, af hvilken Premierlieutenant Harboe og Kaptain Kjerulf, hvilken Sidste tillige havde præsideret i de forudgaaende Krigsforhør, vare Medlemmer. Efter at de tvende tidligere førte Vidner, Sergenterne Jensen og Tiedemann, havde beediget deres Forklaringer, hvorimod samtlige øvrige Udsagn ikke ses at være bekræftede med Ed, affagde Krigsretten med Enstemmighed følgende Dom:

Kort efter Rekruternes Møde i afvigte Foraar viste det sig, at Udtalte Rekrut Nr. 302/1871 af det 2det Kompagni Lars Peter Poulsen (Grindstedmark), der fra Sessjonen havde Bedtegning: „angiver Smerter i høire Arm, kan ikke skjønnes“, men ikke ved sit Møde angav, at han led af nogen Svagthed, ikke havde fri og uhindret Brug af den høire Arm, idet han navnlig ikke kunde løfte den mere end et lille Stykke ud fra Kroppen og som Følge deraf ikke heller kunde udføre de Bevægelser, som fordre Armens frie Bevægelighed. Som Grund til denne Svagthed angav han, at han i Aaret 1867 er bleven stanget af en Tyr, hvilket har efterladt vedvarende Svagthed i Armen, som dog ikke udviser noget Ar eller Mærke deraf.

Da saavel Udtaltes hele Opsørelse som en Undersøgelse af Lægen lod formode, at hans fornævnte Svagthed var opdigtet, blev han den 20de Mai indlagt til Observation paa Sygehuset, hvor han har henligget indtil den 23de d. M. og været behandlet først af Overlæge